

Politikaikönyv-napok a megyében

Megnyitó Vásárhelyen – Kitüntetések, elismerések

Tegnap, szerdán délután Vásárhelyen, az Alföldi Porcelángyár edénybemutató-terében rendezték meg a megyei politikaikönyv-napok ünnepélyes megnyitóját. A József Attila Általános Iskola énekkarának műsora és Kovács Rózsa gyári dolgozó szavala után Horváth József, a Porcelángyár pártbizottság titkára köszöntötte a megjelenteket.

A politikaikönyv-napokat dr. Tamasi Mihály, a megyei pártbizottság tagja, a Csongrád megyei Hírlap főszerkesztője nyitotta meg. Beszédében hangsúlyozta, hogy aktívan részt venni a politikában, a közügyekben csak megfelelő ismeretek birtokában lehet. Napjainkban az emberek fokozott érdeklődést tanúsítanak nemcsak a múlt, hanem ezzel összefüggésben a jelen és a jövő, a fejlődés lehetőségei iránt. Az ezekkel kapcsolatos kérdésekre adnak választ a Kossuth-kiadványok. A Kossuth Könyvki-

adó fontos hivatást teljesít, nagy választékban jelentetik meg a politikai irodalmat, köztük vezetőink beszédeit, a nemzetközi kommunista mozgalom kiemelkedő irányítóinak memoárjait és más munkákat. Ezek a könyvek társadalmi tudatosságra, szocialista politikai elkötelezettségre nevelnek.

Az említett kiadványokból Csongrád megyében évi 4,5 millió Ft értékű forgalmaznak. Kiemelkedő a Hódiköt és a Metripond dolgozóinak érdeklődése ezek iránt a kötetek iránt. A Kossuth-kiadványok terjesztésében mintegy ezer aktivista vesz részt megyénkben.

A továbbiakban elismerések, kitüntetések átadására került sor. A politikaikönyv-napok országos megnyitóján kapták meg Kovács József, a vásárhelyi pártbizottság munkatársa kiváló munkája elismeréséül „A politikai iro-

dalom népszerűsítéséért” emléklapok bronz fokozatát. Müller László, a Kossuth Könyvkiadó megyei kirendeltségének munkatársa nyújtotta át a „Kiváló terjesztő” plakettet Mónus Jánosnak, a vásárhelyi városi tanács, Sipter Istvánnak, az Alföldi Porcelángyár és Szuda Györgynek, a pitvarosi Felszabadulás Tsz terjesztőjének. Vállalati ünnepség keretében vette át ugyanezt a plakettet Csanyevácz Takács Katalin, a Szegedi Ruhagyár terjesztője.

Több éves színvonalas terjesztői tevékenységét ismerik meg el az említettek kívül: 20 éves munkáért öten, 10 évesért 15-en, 5 évesért pedig heten kaptak jelvényt.

A gyár edénybemutató-terében az ünnepi alkalomra reprezentatív kiállítást rendeztek a Kossuth Könyvkiadó legérdekesebb, legszebb kötetiből.

Mórahalmi tanácskozáson

Összejöttek a fiatalok...

— Jaj, muszáj rohannom — mondja Vassné Volford Mária a mórahalmi művelődési ház ruhárájánál — elkések, s a bölcsődében nem jó szemmel nézik, ha valaki nem viszi el a szokott időben a gyereket. Nem gondoltam, hogy ilyen sokáig elhúzódik az ifjúsági parlament.

— És a nagymamák?

— A szüleink meg nem nyugdíjasok, megvan a maguk munkája, időre dolgoznak, nem kívánhatom, hogy helyettem járjanak a kicsiért — néz nagy szemeket tágtíva a fiatalasszony. Anynyi időt azért szakítottunk, hogy kiderüljön: Marika a Homokkultúra Szakszövetkezetben dolgozik, a menetlevél-összegzőnél, komputeres adatokat osztályoz és számokat, adatokat sorakoztat. Férje kőműves, Iskola utcai házukat maguk építették. Az ifjúsági fórumon Vassné a fiatal édesanyjak gondjaitól vázolt néhányat. Közülük is az csendült fájdalommal: a mai rohanó életben a legfontosabbra, a családra jut a legkevesebb idő. Hiába a nagy szóbeli igyekezet, a nyugodt életet a jelenlegi körülmények nem teszik lehetővé. Rohanni muszáj reggel, hogy időben a közösségbe érjenek és munka után szintén, hogy el ne maradjanak a többitől.

— Lakást építeni — fejtette ki Dohány László gépkocsivezető az ifjúsági találkozóon — a közéleti munka rovására lehet. Kicsit elkeseredetten vázolta: amíg a városban 200 ezer forint esetleg elegendő lehet az otthon alapozásához, faluhelyen az induláshoz hétszáz ezer forint szükséges, mivel a fiatalok többsége saját erőből kénytelen építkezni. Kevés az elosztható állami lakás. Mindemellett az utóbbi években az építkezés feltételei nehezdedtek. Szinte ugrottak a felhasználható anyagok árai, a fizetések pedig jócskán lemaradtak a kívánatosról. Aki nem keres magának mellékést, nemigen ábrándozhat saját otthonról. Viszont, aki megnyújtja a munkaidéjét, mikor tegyen eleget a közéleti elvárásoknak?

Nem is nagyon tudtak mit mondani erre a szakszövetkezet vezetőségének képviselői és közösségi megbízottak. Bálint Pál, a szakszövetkezeti pártvezetőség titkára sem volt könnyű helyzetben.

mikor szólásra emelkedett. A mórahalmi fiatalok nyugtatására mondta, hogy pártunk és kormányunk komoly erőfeszítéseket tesz a gondok enyhítésére, s továbbra is számol a fiatalok erejével. Az otthonteremtés nehézségei az illetékeseknek is tudomására jutottak, hiszen már évek óta hallatják szavukat a fiatalok — az ifjúsági törvény szellemében —, s mint kiderült, a közleményekből, határozatokból: a vezetők minden erejükkel törekednek orvosolni a bajokat.

Masa József, a szakszövetkezet elnöke a megoldható gondokról beszélt. Ismertette a szövetkezet lehetőségeit. Többek között, hogy mennyi pénzt adhatnak a fiataloknak. Kiemelte, hogy a gondok ellenére a szakszövetkezeti fiatalok — számszerint 131-en — nem idegenkednek a munkától, és a kiváló szövetkezeti cím elérésében nekik is részük van. Igyekeztek, szorgalmuk gyümölcse, hogy sokan rendelkeznek szép otthonnal, és a környékbeli gazdaságokban dolgozókéhez képest nagyobb keresettel. A szakszövetkezetben bőven teremtek a gabonaföldek, sikerült jól beállítani a kézi és a gépi munka arányát, és remélhetően a most dugdugott szőlővesszők termését már tisztességes árért tudják eladni — ami alapot adhat a további bizakodásra. Egyelőre igen szerény a segítés módja — hiszen három ezer forint egy kocsi sóderre elég csak, téglá, cserép a szövetkezetnek se jut elég, mivel a kevésért is hosszú sort állnak, és a béreket se tudják máról holnapra megemélni — de várhatóan sikerül túllendülni a holtpontra.

Érthető talán a pillanatnyi tétováság — amely a mórahalmi fiatalok hangjából kihallatszik, vajon merre és mi módon halad tovább a szeker? A közösségi avagy a családi boldogulást helyezzék előtérbe? Jól példázta ezt Loksai Ferenc pincemester, KISZ-titkár fölvetése, aki nehezményezte, hogy míg őt a mozgalmi munka kötelezettségei tartják fog-

va, mások maszekolnak, gémkáznak, keresik a pénzt a boldogulásukhoz. Emiatt is nehéz „befogni” a fiatalokat a közösségi munkára, sőt ami fájóbb a közért aggódó embernek: már a KISZ-esek sem keresik gondjaikkal, örömeikkel az alapszervezeti vezetőséget. Igaz, nincs is olyan helyük sem, amit a magukénak mondhatnak. Turcsikni Sülly Mária, a KISZ megyei bizottságának titkára, hozzászólásában az ifjúsági szervezetek nagykörűségét hangsúlyozta. Véleménye szerint a szakszövetkezet vezetősége teljes felelősséggel rábizhatja a KISZ-re, ami a KISZ-e, hiszen, amint mondotta — „a gyerek is úgy tanul okosan beosztani, ha egyszerre megkapja a heti kiflipénzt”.

Ellentmondásos világba jutottunk. Masa József elnök szerint nem biztos, hogy attól jobb lesz a KISZ-élet, ha január 2-án látványosan átadják a pénzt a fiataloknak. Az önálló ifjúsági otthonra viszont van lehetőség, ha nyelleg kívánják.

Németh László, a szervizüzem vezetője szerint a szakszövetkezet műhelyeiben adottak a feltételek a jó munkához, emellett vendéglobben ebédelhet, aki akar és a hét végi ráadás munkára is akad jelentkező. Tari László megkérdte: futballon kívül létezik-e más sport Mórahalmon? Mivel ő úgy tudja, hogy nem, javasolta, a szakszövetkezetben legyen rá mód, hogy aki másban szeretné lelteni örömét — mondjuk sakk, vagy kézilabda —, az is találja meg a szórakozását.

A krónikás még hozzátette: szerencsére most tán jó, hogy nem teljesült az az értekezleti kíváncsóság, hogy amennyivel később kezdődik a tanácskozás, annyival hamarabb fejeződjék be. Ugyanis háromnegyed órát váratott magára a kezdés. Nehezen jöttek össze a fiatalok, s kár lett volna, ha azok nem kapnak szót, akik hősiesen várakoztak — éppen tán cserepezést vagy malterkeverést hagyva másnapra.

Majoros Tibor

Telefoncentenárium

Nemsokára évszázada lesz, hogy az első telefonbeszélgetés az árvizhalálból feltámadt városunkban elhangzott. Hogy akkor ki volt az, aki a technikatörténeti értékű első szegedi „hallót” belekialkálta a falon függő tölcserbe, ma már nem tudni. A kisemberek ki, mondásait nem tartja számon a krónika, aki pedig ma arra vállalkozik, hogy a száz évet valamiképpen áttekintse, nem tud másra hagyatkozni, csak a tárgyak — a telefonbeszélgetéseknél sokkal szűkszavúbb — „beszédere”. Vallatára fogni azonban nem könnyű feladat. Már csak azért sem, mert nemigen van mit. A premier óta bekövetkezett seregnyi átalakítás, szerelés, be-, föl-, le- és átépítés, a soha nem elég bővítés során a változások pillanataiban sokkal inkább fölöslegessé, mint muzeális tárgyká váltak a korábban kiszolgált készülékek, berendezések, ilyen-olyan tartozékok.

De valahol vannak. Még mindig fellelhetők, ha van, aki előkeresi és ezzel segíti azok igyekezetét, akik a Móra Ferenc Múzeum ku-

polájában december közepétől február közepéig szeretnék bemutatni a centenáriumi (csendben) ünnepi szegedi telefon eddigi — sokat szidott — életét, fejlődését.

Nem örökre, csak kölcsönbe, a bemutatandó anyagot gazdagító adalékként várják a városban a rendezők — a Szegedi Postaigazgatóság és a múzeum munkatársai — mindazokat a dokumentumokat, telefonkönyveket, egyéb írásos és fényképes anyagokat, régi készülékeket, s mindent, ami bármilyen módon reprezentálja a szegedi telefoncentenáriumot. A segítőkész jelentkezők a postaigazgatóság könyvtárát (22-011) hívhatják fel: ajánlott postatörténeti értékeik ügyében, melyek közül a későbbiekben lehetőség és értékek szerint néhányat meg is vásárolhat a múzeum.

Lehúnyom a szemem, s megjelenik egy idős bácsika egy gyűrött papírlappal. Lendíti a kezét, lobog a karton, a papa fölkiált: „Ez a hosszú élet titka! Százéves a telefonigénylésem!”

I. Zs.

Itt a tél! Hol a szén?

Sajnos a hír igaz: itt a tél és kevés a szén. Van, aki este 9 óra tájt áll oda a rókusi Tüzép-telep kapujába, hogy az első köztől legyen, ha reggel kinyit a pénztár. Az sem remény: a napokban előfordult, hogy 8 órára már 300 emberből álló sor kigyózott az ajtó előtt. S ami a legszomorúbb az egészben, megessett, hogy hiába, mert a szénrel teli vagonok nem futottak be a pályaudvarra. A Tüzép vezetőitől kapott tájékoztatás szerint a korábbi remény szertefoszlott: a legtöbb visszaigazolt megrendelés „írott malaszt” maradt. Ha lassúbb ütemben is, de érkezik olykor valamennyi szén, az pillanatok alatt elfogy.

Telefonáltak amiatt is a szerkesztőségbe, hogy a lengyel szénhez az igazolt kazántulajdonos is kötelel gyengébb minőségű hazait venni. „Nem árukapcsolás ez?” — továbbítottuk a kér-

dést a Tüzép-hez. A válasz: ez esetben nem úgy áll a dolog a gombbal meg a kabáttal, mint hinnénk, mert hogy a berentei dióhoz adják a lengyel szenet és nem fordítva. Magyarán, a belkereskedelmi rendelet szerint — mondták az illetékesek —, hogy a gyenge hazai szenet import lengyel szénrel lehet javítani.

S hogy a kétes optimizmusnak is hangot adjunk: ebből a kis kalóriájú, egyéves, porosodó szénből van Rókuson, árengedménnyel adják. Az ország más területein, a Dél-Alföldi Tüzép, Békés és Bács-Kiskun megyei telepein még ehhez sem lehet hozzájutni. S hogy miben bíznak a Tüzép vezetői, s miben bízhatnak az odahaza is fagyoskodó sorbaállók? Talán abban, hogy komlói iszap érkezik Szegedre. Akkor is fohászokdni kell azonban az időjárásfelőlőshöz, ne süllyedjen a hőmérő higanyszála mínusz 4

—5 fok alá, mert ez a szén akkor megfagy, és elhadhatatlan lesz. Van emény arra is, hogy dunaújvárosi kokszot kap a telep, lenne rá vevő bőven.

Egyelőre azonban dideregnek a kályhával, kazánal megverték és zúzmarás bokrok közt várnak a sorukra. Képzünk tegnap, a kora reggeli órákban készült róluk. Ch. A.

Felújítják a patinás szállodákat

A következő években a korábbinál kevesebb új szálloda épül, viszont 1995-ig felújítják a századforduló táján épített szállodákat — jelentették be szerdán a Magyar Szálloda Szövetség műszaki szekciójának Tatabányán, az Árpád Szállóban tartott ülésén. A szállodai helyek 30–40 százaléka van ezekben a hatvan-nyelven éves patinás épületekben, melyek komfortfokozata már nem felel meg a kívánalmaknak, szobáik jó részét fürdőszoba nélküli, technikai berendezésük, konyháik elavultak.

A szállodák többségének rekonstrukcióját magyar vállalatok végzik, három fővárosi szállodát — a Békét, az Erzsébetet és a Szabadságot — pedig osztrák kivitelezők újítanak fel. A szállodák gazdái — a Pannónia, a Danubius és a Hungarotel — csak végszükség esetén zárják be a kapukat, ahol mód van rá, a tatarozás alatt is fogadják vendégeket. Ezt úgy oldják meg,

hogy a hoteleket szakasszon újítják fel, csak egy-egy épületrészen dolgoznak. A Balatónál pedig télen, szezonzárás után lépnek munkába. Így az idegenforgalomban a rekonstrukció nem okoz nagy fennakadást. Már megkezdtek a fővárosban az Astória korszerűsítését, amivel három és fél év múlva végeznek. Dolgoznak a Szabadság-szállóban, a zalaegerszegi Aranybárnyában és a nagykanizsai Centrálban is. Hozzáláltak a budapesti Gellért Szálloda és a keszthelyi Helikon felújításához. Jövőre kerül sor a budapesti Nemzeti Szálló, a margitszigeti Nagyszálló és a balatonfüredi Marina rekonstrukciójára.

Az épületek külső és belső megszépítését követően sem tervezik egyelőre a vendégfogadó helyek magasabb kateóriába sorolását. Márcsak azért sem, mert az ilyen két-három csillagos szállodákat keresi a legtöbb vendég. (MTI)

Mérnökképzés

Sopronban az Erdészeti és Faipari Egyetemen tartotta ülését szerdán a Veszprémi Akadémiai Bizottság faipari munkabizottsága. Az ülésen négy vitaindító előadás alapján a fa- és papíripari mérnök képzés időszerű feladatait vitatták meg.

Hazánkban a faipari mérnök képzés a soproni egyetemen 1957-ben kezdődött. A tantervet azóta többször módosították, a legújabb tanterv most szeptemberben lépett életbe. E tanterv alapján olyan szakembereket kívánunk képezni, akik az ezredforduló táján is megállják helyüket. Számos új

tantárgyat vezettek be, a korábbi éves 4377 órás képzési időt 5100 órára növelték.

Az új tanterv nagy teret enged a fakultatív oktatásnak, s kiemelt szerepet kap a magasszintű elméleti képzés.

Az ülésen bejelentették, hogy a második félévtől megkezdik a papíripari üzemmérnökök továbbképzését. Ennek ideje öt félév, utána a sikeres vizsgázók mérnöki oklevelet kapnak. Az üzemmérnök képzés továbbra is a budapesti Könnyűipari Műszaki Főiskolán történik. (MTI)